

Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek...

NENÍ JINÝCH CEST

Alex Drescher

LEONARDO
OSTRAVA

Knihy Alexe Dreschera v nakladatelství Leonardo

Cyklus Klopp Yggredd

Dokonalý obchod
S čím kdo schází
Není jiných cest

Cyklus Prolnutí

*Tovaryš **

** připravujeme*

Alex Drescher

**NENÍ JINÝCH
CEST**

LEONARDO
OSTRAVA
2010

Alex Drescher

NENÍ JINÝCH CEST

Copyright © 2010 by Alex Drescher

Cover art © 2010 by Whelan, Michael

via Agentur Schlück, GmbH

For Czech Edition © 2010 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-58-5

ISBN PDF 978-80-85951-85-1

ISBN PDF pro čtečky 978-80-85951-86-8

ISBN ePub 978-80-85951-87-5

ISBN Mobi 978-80-85951-88-2

*Knihu věnuji památce Jiřího Pilcha. Za šanci,
kterou mi dal, za přátelství a spoustu dalších věcí,
které nejdou popsat slovy.
A rovněž mé milované Naděnce a Štěpánkovi.
Bez Vás by můj život byl možná klidný,
ale nestál by za nic.*

*A také Čurdovi, který by se našel,
kdybych na něj zapomněl.*

PROLOG

Za jiných okolností by mohl být více než spokojený. Všichni se o něj příkladně starali, přání mu doslova četli z očí a mohli se přetrhnout v touze je splnit. Neustále mu nosili vybrané pochoutky, posílali mu ty nejlepší otrokyně a dostal dokonce i jeden z nejlepších pokojů, co byl k mání a měl ho jen sám pro sebe. Ne, že by mu vadilo, že někoho budí svým jekotem a vytím, ale byl rád, že nikomu neublížil. Za něco takového by smírčí peníz určitě dosahoval nebeských výšin.

Do prvního úplňku to ještě šlo, při druhém to ale málem nezvládl. Bylo to příliš silné a navíc přestal reagovat na elixíry. Nebýt té operace, už by tu nebyl. Kdyby mu však dopředu řekli, co jej čeká, zřejmě by sám požádal o utišení. První dny, které proležel připoutaný k lůžku a kdy jeho tělem zmítal jeden záchvat za druhým, byly hrozné. Pak to přestalo a všichni mu začali říkat, že se to povedlo, že už je v bezpečí a on neměl jediný důvod jim nevěřit. Dokonce se mu vrátila i chuť do práce a s tou už se nepotkal drahnou dobu.

Rozhlédl se po nádherném intarzovaném nábytku a posteli zdobené bohatou řezbou, které sem přinesli, když v záchvatu rozmlátil ty předešlé. Nepochyboval, že mu je dají k úhradě, ale v součtu ostatních položek to budou jen drobné. Bude to tučný účet, jen co je pravda, pomyslel si pobaveně, ale jak se zdálo, vyplatilo se to. Jeho finanční situace sice nebyla nejlepší, ale na tohle peníze ještě měl. Naštěstí...

Pohlédl na své ruce. Hustý, rezavě hnědý porost z nich už pomalu ustupoval. I nehty vypadaly téměř normálně a až z nich zmizí ten nepřirozený načernalý odstín, budou jako předtím. Možná víc do špičky, ale kdo by se zatěžoval takovými detaily. Vždyť mohl

dopadnout mnohem hůř. Místo narůžovělé pečeně mohl jíst syrové maso a určitě by nepocházelo z mladého býka. Nebo by teď ležel v nějakém mělkém rovu, proklán stříbrným šípem a zaházen několika lopatami nehašeného vápna doplněného o svazek oměje, česneku a dalšího svinstva...

Vstal a otevřel okno. Do místnosti prosycené vonnými esencemi vnikl svěží vzduch přicházejícího jara. S rukama položenýma na okenní rám se vyklonil ven. Výhled z posledního patra kastelu stál skutečně za to. Otvíralo se před ním malebné městské panorama s desítkami zlatem a stříbrem zářících kupolí chrámových komplexů, modrou líně se klikatící řekou a nízkými, pestře pomalovanými domy sekulárních členů řádů. Toto byla Melteza. Tajuplné město opředené stovkami legend, z nichž jen některé nebyly pravdivé. Město chrámů a věčně soupeřících náboženských řádů. Město magických kolejí a roztodivných náboženských kultů. Město proklínané a zapovězené. Jen málokomu bylo dovoleno sem vstoupit a těm, kterým se to podařilo, za to hrozila oprátka.

Náhle jej z přemýšlení vytrhlo zavržení otevřených dveří. Pomalu se otočil a pohlédl na muže v dlouhé, antracitově černé říze. Tvář mu kryla zlatá maska, kterou v tomto klášteře nosili jen členové klášterní rady. Jemu však navíc na hrudi visel i masivní zlatý řetěz. Toto byl jeho osobní zachránce – mistr Evaddo Tyssan, nejmladší meltezský velekněz.

Přistoupil k němu a v nezakryté části obličeje mu pohrával mírný úsměv. S úklonou jej pozdravil: „Dobrý den, drahý Horáci, cítíte se dobře?“

Oslovený přikývl. „Ano, je to mnohem lepší. Rány už nebolí a dnes jsem dokonce ani nekulhal. Jenom ty sny... Pořád se mi vracejí. Je to dost nepříjemné. Budím se zbrocený potem.“

„Musíte být trpělivý,“ odvětil mistr. „Spousta věcí se ve vašem těle musí usadit. Pak se to spraví.“

Vzal jej za ruku a zkoumavě pohlédl na kruhovitou jizvu na jeho předloktí. Byla už téměř zhojená. K naprosté dokonalosti zbýval pouze malý sytý rudý stroupek v jejím středu. Stejným způsobem si prohlédl i další podobné jizvy, které zdobily Knutovo tělo.

„Skvělé, opravdu skvělé,“ okomentoval svá zjištění. „Za pár dnů vás budeme moci propustit do domácího ošetřování. Myslím si však, že již nyní to můžeme nazývat naprostým úspěchem. Když si uvědomíme, v jakém stavu jste k nám přišel... Nyní k vám již mohou být upřímný, ale progrese vaší choroby nás všechny tehdy pořádně vyděsila. Víte, že to nebyl první případ a vaše tělo je doslova prosáklé všemi těmi lektvary a elixíry, které jste kvůli tomu musel vypít. K tomu ty opakovaně překrývané osobnosti. Sám už asi nejspíše ani nevíte, jestli se skutečně jmenujete Horác Knuta, nebo ne – a navíc všechny ty amulety... Máte jich v sobě až příliš mnoho. Dávno jsem vás upozorňoval, že ta vaše neuvěřitelná touha po sebevylepšování se vám jednou pořádně vymstí. Dost na tom, že v sobě musíte mít ty, které vás mají chránit před účinky vašich zranění. Proč k nim přidávat ještě nějaké další? Navíc, některé ani nebyly naše. Opravdový šunt, abych tak řekl. Zajímalo by mě, který fušer je dělal. Vypadá to na skřety, ale vždycky jsem doufal, že něco tak podřadného by nevyrobili ani oni. Vaše nové zranění v té změti nadělalo pěknou paseku a pohrát si s kompatibilitou naší nové sady s těmi ostatními, to byl mistrovský kousek. A není v tom ani trocha přehnaného naparování. Museli jsme kvůli vám vymyslet úplně novou generaci řídicího amuletu.“

„Myslím, že z nás dvou, mě váš profesní úspěch těší nejvíce,“ podotkl Horác s úsměvem.

„Potěšení je i na mé straně,“ odvětil na to mistr Evaddo pobaveně, „zejména, když jste jedním z našich obchodních partnerů.“

Muž se ušklíbl. „Naše poslední společná akce se ale bohužel příliš nepovedla.“

Velekněz přikývl. „Ani v jednom ohledu, bohužel. Těch svitků je mi samozřejmě líto. Byli jsme přesvědčeni, že tam musejí být. Měli jsme to potvrzeno ze tří nezávislých zdrojů. Už jsme pro ně dokonce měli kupce.“

Horác si povzdechl. „Ta hrobka, údajně plná dávných pokladů, nebyla ve skutečnosti nic jiného než noclehárna pro tucty nemrtvých.“

„To máte pravdu,“ odvětil mistr Evaddo, vážně přitom pokyvuje hlavou. „Bylo naprosto zbytečné tam chodit.“

Zavrtěl hlavou. „S tím si dovolím nesouhlasit. V jistém smyslu to přece jen úspěch byl. Potvrdilo se tím přece, že tam...“

„Opatrně, nevíte kdo nás může poslouchat,“ skočil mu velekněz promptně do řeči.

Přikývl. „Potvrdilo se tím přece, že tam, vy víte co, skutečně je. Stejně, takřka identické dvojče toho, který máte zde v klášteře. Staré kroniky tedy nelhaly. Naštěstí byl funkční, jinak bych tu nebyl. A ze stejných kronik víme, že jich na kontinentu bylo víc. Samozřejmě, Addenské hrobky nejsou místem, kam by se člověk chtěl někdy vypravit, ale co jiná místa? Víme, že v Ustě byl kdysi dávno zničen. Stejně jako v Pavlobergu. Khelled ten svůj zase velice opatrně zapečetil a díky tomu je v současné době v podstatě k nepotřebě. Chce to jen pokračovat v hledání.“

„To je všechno moc pěkné,“ odušil velekněz, „ale náš klášter již bohužel nedisponuje dostatkem prostředků, aby mohl financovat vaše další průzkumy. Prostě si je nemůžeme dovolit. To byl vlastně ten hlavní důvod, proč jsem vás dnes chtěl vidět. Nepopírám, že mezi námi probíhala obapolně výhodná spolupráce, ale nyní již nepřichází v úvahu. Ekonomická situace se změnila a my museli ukončit veškeré naše výzkumy. Musíme být praktičtí a zachránit náš klášter, nebo raději hned i celé město.“

„Opravdu je situace tak vážná?“ zeptal se jej Horác překvapeně.

„Vážná?“ uchechtl se velekněz kysele. „Kritická by bylo přesněji. Melteza je již po staletí zatížena tím nesmyslným embargem a jeho obcházení je čím dál těžší a hlavně dražší. Naši tradiční klienti vymírají, nebo se začínají orientovat na nějaké bezpečnější zboží. To, co na trhu nabízíme, lze už více méně legálně pořídit i u skřetů či elfů, jejichž cenám kvůli enormním nákladům na pašování prostě nedokážeme konkurovat. Co na tom, že je naše zboží prvotřídní, když s námi na kontinentu nikdo nechce otevřeně obchodovat. V radě našeho kláštera už nějakou dobu zvažujeme, že se zaměříme na jinou komoditu, než jsou amulety a zakázková výroba magických artefaktů – a nejsme jediní. Stejně uvažuje i Kult Therrův, který se celá staletí zabýval námezdním vražednictvím,

nebo Settorovci s těmi jejich bláznivými vynálezy a vylepšeními. Všichni cítí, že je třeba co nejrychleji najít nové zboží a zatím ještě nepřesycené trhy, což s ohledem na existující embargo není jednoduché. Jenomže naše snahy o pokoutní průniky na kontinentální trh s sebou obvykle nesou obrovské náklady, což snižuje výsledný zisk. Nejsme prostě za současné situace konkurenceschopní. Zatracené embargo! Kdyby nebylo, všechno by bylo mnohem lepší...“

„Možná proto byste měl ještě zvážit svoje odstoupení od podpory mých výzkumů,“ pronesl po chvíli společného mlčení Horác Knuta. „Viděl bych v nich jistou možnost, jak vyřešit vaše problémy a možná i problémy celé Meltezy.“

„Myslíte, jako najít nějaký další...“

„Přesně,“ odvětil Horác. „Na sever od vnitřního moře...“

„Takhle najít jeden v Malestě, to by bylo něco,“ povzdechl si velekněz zamyšleně.

„Malesta je příliš mladá. Ještě před sto lety to byla jen ospalá rybářská vesnice. Tam není. To vím naprosto přesně.“

„Takže, co nám zbývá, kromě Malesty?“ otázal se jej Evaddo.

„Kněžegrad,“ odvětil Horác Knuta s úsměvem. „Jsem si naprosto jistý, že tam je a s městem této velikosti by neměl být problém vyjít vstříc nejen vašemu klášteru, ale i všem ostatním – a víte, co by to znamenalo pro toho, kdo by před ostatní velekněze s takovou nabídkou přišel?“

Mistr Evaddo si zamyšleně promnul bradu. „Ano, něco takového by vedlo ke sjednocení Meltezy. Po všech těch staletích anarchie by se opět mohl zvolit nový arcikněz.“

„A tím byste klidně mohl být vy.“

„Víte, drahý příteli,“ začal mistr Evaddo opatrně, „zní to skvěle, ale na další výzkumy vám skutečně nemohu dát ani měďák. Naše poslední akvizice ani zdaleka nepřinesly očekávaný profit. Jen s vypětím všech sil se, jak říká náš účetní, držíme v černých číslech.“

„Nedostatek kapitálu není překážkou,“ namítl Horác. „Vstupte do jednání s ostatními kláštery. Vytvořte konsorcium. Kláštery dají dohromady potřebný kapitál, vy projekt zaštitíte svým jménem a já

dodám znalosti. Když to všechno dáme dohromady, prostě nemůžeme neuspět...“

„Velekněží se nedokáží shodnout ani v banálních záležitostech,“ povzdechl si mistr, „natož na něčem tak zásadním. Následující tři roky by se hádali jen o složení komise, která by můj návrh měla posoudit. Pokud do toho máme jít, pak jedině sami.“

„A kapitál?“

Velmistr se zamyšleně poškrábal na hlavě. „No, na přechodnou dobu několika měsíců bych si snad mohl vypomoci půjčkami od důvěryhodných a hlavně diskrétních lichvářů. Klášter má několik nemovitostí na lukrativních místech. Museli bychom je ovšem dokázat zastavit ve vší tichosti. Některým členům klášterní rady by se totiž něco takového nemuselo líbit. Základem našeho úspěchu by ale bylo, že v Kněžegradu najdete *však víte co*.“

„Po uzdravení neprodleně vyrazím do Kněžegradu,“ pronesl po chvíli Horác Knuta, „a začnu s hledáním. Mám v této souvislosti ale ještě jednu faktickou poznámku.“

Mistr Evaddo zvědavě nakrčil obočí a pak si přisědl ke svému pacientovi. „Máte moji plnou pozornost. Pokračujte.“

„K obejití embarga není nutné pouze najít *to*, ale i vhodným způsobem zastříť skutečný původ zboží. Vytvořit k němu legendu. Stávající systém, založený na tom, že se vám čas od času podaří na kontinent propašovat náklad jedné nebo dvou šalup, je neudržitelný. Hovoříme o neustávajícím přílivu zboží. To vzbudí pozornost a dosud neovládnutá konkurence, které se tím sníží zisky, spustí křik. Pokud opravdu dobře nezastřeme jeho původ, praskne to a skončí dříve, než opravdu začne. V takovém případě se budete muset rozloučit s vaší vizí. Nebude žádný sjednotitel Meltezy, žádný arcikněz.“

Musíme vytvořit síť dodavatelských firem. Legálních, v jejichž čele budou stát důvěryhodné, nebo naopak účelově nastrčené osoby. Pak si musíme zajistit odbyt. K čemu by nám bylo navézt tam zboží a pak teprve zjišťovat, co s ním.“

Konečně, co je lepšího než taková královská zakázka, kde se nehledí na nějaké to navýšení ceny či vícepráce...“

Shodou okolností se ale orientuji v kněževradském prostředí obchodu a politiky a vím, jak najít ty správné lidi a naklonit si je. Dnes se také říká, zainteresovat... To za normálních okolností vyžaduje značné finanční prostředky, ale myslím si, že právě tady by umění vašeho kláštera mohlo zásadním způsobem přispět ke snížení počátečních, nepříjemných nákladů. Ty by byly značné, protože okruh dotčených osob bude opravdu široký.“

Sáhl do přihrádky nočního stolku a vytáhl z ní kožené desky, v nichž bylo svázáno několik listů. „Mám teď poměrně dost volného času, tak jsem to hodil na pergamen. Možná by nebylo od věci, kdybyste si to přečetl...“

Mistr Evaddo zamyšleně rozvázal tkanice a z otevřené složky vytáhl jeden list hustě pokreslený diagramem se šípkami znázorňujícími tok financí a dokumentů mezi jednotlivými zúčastněnými subjekty. „Je to poměrně složité,“ pronesl po chvíli usilovného hledění na tu změť čar a symbolů. „Jak ale chcete zajistit, že vše bude probíhat tak, jak si přejete? Je v tom příliš mnoho cizích lidí a upřímně řečeno, nic mě neděsí tak, jako selhání lidského faktoru...“

„To je právě úkol pro vás, drahý mistře. Vaší specialitou je přece tvorba zakázkových artefaktů, tak co kdybychom nudné podrobnosti probrali u lahvinky vína?“

„No,“ odvětil mistr, uvažuje nahlas, „pokud půjde o červené a jeho množství nepřesáhne léčebnou dávku, tak to jako váš medikus nemohu než doporučit...“

NENÍ JINÝCH CEST

Strážmistr Sveslav Hruška vyhlédl oknem strážnice na dlouhou řadu vozů houfujících se před branou a pak zkontroloval chronometr, který líně odtikával na šéfově stole. Spokojeně zamlaskal. Ten, na kterého čekal, přijel načas. Jako vždy.

Když opustil příjemný stín strážní budky, pomalou, znavenou chůzí prozrazující, že minulé noci v pivnici „*U sudu*“ ztrestal pěknou řádku korbelů, přesunul se k bráně a beze slova se přidal ke kolegovi, který právě zbrocený potem dokončoval kontrolu nákladu železných ingotů na karavaně mul. Se zaujetím sledoval jeho hádku s kupcem v ošoupaném kaftanu o výši dovozního cla, načež se postavil vedle něj a s pravicí položenou na jílci meče čekal, až si toho brebentící a hořekující cizinec všimne. V té chvíli již bylo zaplacení určené sumy a převzetí kvitanice jen dílem okamžiku.

Pak kolegovi něco zašeptal do ucha a ignoroval jeho překvapený pohled. Jeho kolega nemusel znát pravý důvod, pro který ho střídal o více než hodinu dříve. On ho znal a to stačilo. To, že bude trvat dalších pět hodin, než vystřídají jeho, považoval jen za nutné zlo. Chtěl to udělat, i když se zoufale potřeboval natáhnout na kavalci a zavdat si z měchu, který pod ním ukrýval před všetečným velitelem.

Prej velitelem, pomyslel si kysele a s chrchláním vyplivl plivanec do prachu u svých nohou. Takový cucák, kterému ještě ani nestihl oschnout důstojnický patent. Co ten ví o životě? A ty jeho pořádky, co tu zavedl. Žádný chlast, žádný běhny, žádný všimný od pocestných, kteří by se rádi vyhnuli pátravému oku zákona. Jako by nevěděl, že žold městských strážných je jen o chlup větší než to, co si vydělají žebráci, a ti nemusí půlden šaškovat a stavět se na hlavu, jak

si přejí jejich velitelé. To předchozí velitel byl jiný formát, zaslal se Sveslav. Ten věděl, co se sluší a patří a našinci nechal i vydělat. Vzal si sice, vyřídil, dvacet procent, ale oči uměl přimhouřit, jen co je pravda.

Celní prohlídka by dříve zabrala minutu, možná ještě méně. Určitě by se nehnali spočítat náklad a netrvali by na tom, aby kupec přiznal všechno do posledního groše. Prostě by se vzaly jeho doklady, na nich by se potvrdilo to, co se potvrdit mělo, a pak by se od něj bokem vyinkasoval příslušný obnos denárů za to, co v dokladech nebylo. A všichni by byli spokojeni. Není totiž nad lidský přístup. Velitelovy novoty místo toho jen vytvářely na obou stranách brány dlouhé fronty povykujících a nespokojených formanů a kupců, které kontrolovali neméně nespokojení strážníci. V nesnesitelném vedru, které v posledních několika dnech v Kněžegradu panovalo, bylo pro všechny to několikahodinové čekání nesnesitelným utrpením.

Už teď jejich velitelství obléhal dav nespokojenců, kteří se domáhali náhrady škody na zboží podléhající rychlé zkáze. Ještě tejděn nebo dva takovejch problémů, pomyslel si Sveslav pomstychtivě, a milej kapitán vyletí ze svého fleku jako holubička. Těšilo ho to dvojnásob, protože ty formany se zeleninou a ovocem zdržovala zejména jeho jednotka...

Teď ale nebyl čas na přemýšlení, teď byl čas pracovat.

Přelétl tedy pohledem dlouhou, za horizont se vinoucí řadu povozů a pak kývl na šedivějšího vozku, který zrudně klimbal na kozlíku nájemního kočáru z Malesty. Nájemní kočáry měl Sveslav rád. Obzvláště ty luxusní a úplně nejraději ty, na jejichž kozlíku visela v podstatě dost nenápadná černá sametka. S takovým předjednaným kočárem totiž nebyla vůbec žádná práce. Žádné zboží, které by musel dlouze kontrolovat, žádní cestující se stohy cestovních dokumentů, u kterých by musel zkoumat každou pečeť. V takovém kočáře se většinou nacházel jen někdo, kdo nechtěl, aby jeho příjezd do města vešel ve známost a byl ochoten za to zaplatit. Tento kočár byl však výjimečný. Na rozdíl od jiných, o tomto věděl předem a důvěryhodným prostředníkem byl požádán o jeho osobní

odbavení. Slíbená finanční částka pak byla tou hlavní příčinou, která včerejšího večera spustila tu korbelovou lavinu...

Pomaloučku prošel kolem pofrkávajících grošáků, kývl na vozku, sedícího na kozlíku nad předním kolem s dlouhými a štíhlými loukotěmi, a přistoupil ke dveřím do kabiny. Rázně, tak jak se slušelo na sebevědomého státního úředníka, hmátl po klice, otevřel dveře a vyhoupl se do kabiny.

Příjemně ho překvapil chlad časného jitra, který v ní udržovaly matně zářící elfí amulety. Běžné nájemní kočáry něco takového nemávaly. Pak přešel pohledem po obložení z týkového dřeva, sametem potažených sedadlech a likérníku přetékajícímu exotickým pitivem. Luxus tohoto dopravního prostředku by uspokojil i krále.

Cestující mu ale připadal, v protikladu k velkoleposti vozidla, až nudně fádňí. Nezajímavý, středostavovský vyhlížející chlap v černém, střídavě stříženém kabátci. Žádný drahý brokát či samet, ale obyčejná vlna. Hnědovlasý a hnědooký, jakých tu po městě běhají tisíce. Pohlédnete na něj a za pět minut si na něj ani nevzpomenete. Jenomže on jej znal a to už hodně dlouho a obyčejným a nezajímavým ho neshledával ani náhodou.

Cestující beze slova otevřel želvovinou vykládaný likérník a nalil mu do sklenice z broušeného skla na dva palce jantarově jasné ovocné pálenky.

S mumlaným poděkováním do sebe zvrátil obsah sklenice. Decentní chuť exotického ovoce se mu z jazyka přesunula do žaludku, kde se mu vzápětí rozlil příjemný pocit tepla. Rukávem košile si otřel ústa a hlasitě vydechl. Na rozdíl od místních patoků mu po tomhle pití na patře nezůstala žádná pachout'.

„Vítejte v Kněžegradu, pane Knuto,“ pronesl po chvíli, když se mu do dechu opět vrátila síla. „Účel cesty?“

„Obchod.“

„A máte něco k proclení?“ dodal již nepokrytě se zubící Sveslav Hruška.

Horác Knuta mu podal naditý kožený váček.

Když váček změnil majitele, přikývl. „V tom případě je to vše, přeji příjemný pobyt.“

„Jaký pobyt?“ otázal se jej Horác Knuta s hraným překvapením.

Sveslav jen přikývl a pak si přisadil: „Jaký Knuta?“

Když vystoupil a zabouchl dveře, kolesna se pomalu rozjela a pokračovala do vnitřního města.

Do konce směny jej neopustila dobrá nálada a nadhled, díky nimž, k radosti všech zúčastněných, plnění svých služebních povinností omezil jen na nezbytné minimum...

~ ~ ~

Kočár zastavil před malým a omšelým zájezdním hostincem. Podle oprýskaného vývěsního štítu se jmenoval „*U dvou kanců*“ a nabízel teplou kuchyni po celý den a ubytování.

Vystoupil, počkal až mu kočí ze střechy sundá truhlici a pak sledoval, jak kočár pomalu odjíždí pryč. Rozhlédl se a spokojeně nasál vzduch. Kněžegrad měl vždycky specifickou vůni, pomyslel si a na mysl mu vytanula jedna z mála vzpomínek, které mu zůstaly z dětství. Ano, měl tu vůni rád.

Zvedl truhlici ze země a rázně vešel do útrob hostince. Hned na zápraží jej překvapilo, jak ošuntěle a staře vyhlíží. Každý hostinský se vždy ze všech sil snaží, aby prostředí bylo pro klienty co možná nejpříjemnější, ale tady na podobné pověry nikdo nevěřil. Ve vzduchu se vznášel zatuchlý pach s příměsí něčeho, co připomínalo zkyslé jídlo, a stoly se skvrnami od piva a bůhví čeho dalšího pokrýval prach. Podnik tedy zcela pochopitelně zel prázdnotou, stejně jako vývěska u šenku, určená pro denní nabídku jídel.

S povzdechem vykročil k širokému nálevnímu pultu, za kterým seděl netečně se tvářící stařec, jehož blýskavou lysinu obkružoval půlměsíc dlouhých, mastných a mléčně bílých vlasů. Fascinovaně sledoval jeho vyhaslý pohled a bezzubá ústa, která bez ustání žvýkala neexistující sousto. Hubené a žilnaté ruce, pokryté jaterními skvrnami, měl bezmocně složený v klíně, vystavuje tak na odiv černé půlměsíčky špíny pod nehty. Pokud toto byl kuchař, pak bylo zřejmě jen dobře, že se tu už nevařilo...

„Posílá mě mistr Evaddo,“ oznámil mu a sledoval, jak se starcova tvář mění. Během okamžiku se rysům jeho obličeje vrátila původní pevnost a v očích se objevil jas pronikavé mysli. Tělo zdánlivě

ohnuté stářím se narovnal a stařec pyšně vypjal hrud'. Už nebyl vyschlý a bezmocný. V jeho pohybech nyní byla síla a rozhodnost.

Kým asi býval v mládí? Vojákem? Nebo snad příslušníkem nájemných zabijáckých komand, tolik oblíbených v jeho sluncem rozpálené domovině? Mohl být kýmkoliv a s trochou štěstí i všemi najednou.

„Jsem Kubblcha, ctěný pane, správce zdejšího Úložiště,“ pronesl stařec a věnoval mu zkoumavý pohled. „A vy jste Enno? Ten Enno?“

Přikývl. „Ano, jsem ten Enno, ten cizinec.“

„Slyšel jsem o vás. Vítejte v mém skromném příbytku. Vím, že jste váženým hostem našeho chrámu, ale musím vám říci, že je to poprvé, kdy sem přišel někdo, kdo není jedním z nás. Jsou to všechno novinky. Nejsem z nich nadšený, nikdy to tak nebylo a já nevidím důvod proč to měnit, ale já nejsem ten, kdo určuje pravidla. Proto prosím, následujte mě.“

Vešli do další místnosti, která připomínala spíše skladiště než salónek, za nějž se vydávala a zamířili k rozvrzanému schodišti, které poskytovalo přístřeší bezpočtu generací červotočů. O patro výše sice měly být pokoje pro hosty, ale on nevěřil, že by v nich někdo spal, protože tak stateční lidé se prostě nerodí. Vše tu bylo příliš odpudivé na to, aby sem nezavítal nikdo, kdo má dost rozumu a nechce zemřít na úplavici nebo skvrnitý tyfus...

V mezipatře se však stařec zastavil, dotkl se dřevěného obložení a zašeptal několik slov. V tmavém dřevě se náhle objevila jako vlas tenká spára, která se s každým mrknutím oka rozšiřovala, dokud nezískala obrisy dveří.

Když se otevřely, Kubblcha sňal ze zdi kahan a ukázal na nízký strop kamenného schodiště prudce klesajícího dolů. „Pozor na hlavu.“

Předpokládal, že jako každé tajné schodiště, bude i toto spirálovitě klesat alespoň několik desítek metrů do nitra kněžegradské čedičové skály, ale schody skončily už po pár sázích, kde ústily do katakomb, jež se táhly pod městem na míle a míle daleko. Legendami opředené katakomby nebyly ve skutečnosti nic víc než dávná kanalizace města, které bylo mnohem větší než

současný Kněžegrad. Některé části z dob před Velkou válkou dodnes udivovaly kvalitou zpracování.

Říkalo se dokonce, že se tu v těch krutých časech ukrývali lidé, aby unikli smrtícím magickým bouřím vyvolaným mágy.

Část katakomb pod hostincem byla z obou stran přehrazena, čímž vznikl prostorný sklep s vysokým a klenutým stropem a složité magické ornamenty, vyryté do zdí, jej chránily před jakoukoliv detekcí a násilným vniknutím. Jako všechna klášterní úložiště, jež byla rozeseta po celém kontinentu, ani toto úředně neexistovalo. Žádný zákres, žádná zmínka v zemských deskách. Nikdo o něm neměl ani tušení...

Znaleckým pohledem světem protřelého obchodníka přelétl po objemných bednách, ukrývajících veškeré myslitelné vybavení pro speciální operace. S profesionálním zájmem se zastavil u stojanu prohýbajícího se pod tíhou zbraní. Meče, šavle, dýky, luky i samostřily, vyleštěné a naolejované, tu stály vyrovnaný v dokonalých řadách, připravené k okamžitému použití. Mělo tu však být, jak slyšel, i mnohem sofistikovanější vybavení – odstíněná vlnová zrcadla, nevysledovatelné komunikační krystaly, ampule s jedy a různými elixýry, a konečně i magicky zapečetěné dózy s démony. Úložiště podle pověstí skrývalo mnohá tajemství a dokázalo prý vyhovět i těm nejšílenějším požadavkům...

Stařec mu ale neumožnil prohlídku. Místo toho mu jen pokynul, aby jej následoval k psacímu stolu, který stál nedaleko vchodu. „Dostal jsem přesné instrukce, co vám má po vašem příjezdu z Malesty být vydáno. Cesta proběhla v pořádku?“

„Ano, bez problémů.“

„Máte veškeré potřebné dokumenty?“ zeptal se jej pak. „Byl jsem instruován, vybavit vás vším potřebným. Pane...“

„Horác Knuta,“ odvětil on a podal mu úzký svitek pergamenu opatřený pečeti. „Toto je můj průvodní list, můžete si jej zkontrolovat.“

Stařec cestovní doklad zběžně prohlédl. „Vypadá dobře,“ okomentoval jej. „Poslední dobou se ve městě objevilo několik ne právě zdařilých padělků a biřici jsou trochu nervózní. Nějaké další listiny?“

Jen pokrčil rameny. „Dosud jsem jiné nepotreboval. Čím méně úřadů o vás ví, tím lépe...“

„Tak to se teď změní,“ odvětil správce a položil před něj několik pečetmi hýčících pergamenů. „Zde máte výpisy z magistrátních i korunních registrů. Dovolili jsme si vás zapsat i do obchodní komory. Poplatky jsou zaplacené na jeden rok, víc jsem nepovažoval za nutné. A toto jsou klientské klíče k účtům na doručitele, zřízeným u několika bank. Je na nich dost, abyste mohl začít. Podle vámi navrženého klíče jsem také nechal přes důvěryhodné zprostředkovatele založit ten tučet firem. Pár tady, něco v Pavlobergu a dvě v Malestě. Máte zařízeny dovozní i vývozní koncese a odpovídající skladové prostory tak, jak jste požadoval. V Malestě máte dokonce najato i přístavní molo. V pondělí za dva týdny očekávejte zásilku z domova. Poněkud se zdrželo vyřízení vaší, ehm, abych tak řekl, objednávky. Její objem totiž přesáhl kapacitní možnosti kláštera. Na druhou stranu díky tomu máte dost času na spuštění celé akce.“

Počkal, až Horác přikývne a pak pokračoval: „Tady máte pověřovací listiny pro jednu trpasličí zprostředkovatelskou firmu. Její patriarcha už s celou operací vyslovil předběžný souhlas. Zásilku převezmete u nich. Jednejte však obezřetně, jedná se o poměrně citlivou záležitost. Kdybyste měl pocit, že jste sledován, v žádném případě trpaslíky nekontaktujte. A zde je,“ pronesl nakonec, pokládaje před Knutu objemný váček, „hotovost do začátku pro případy, kdy nebude vhodné používat prostředky z účtů. Namíchal jsem vám kněžegradské denáry a pavlobergské hřivny. Jen čisté stříbro a zlato. Drahé kovy umí na rozdíl od bankocetlí tlumit všetečné otázky...“

Pronajměte si ve městě dům. Nejlepší bude v některé z kupeckých čtvrtí. Dost velký pohyb osob s sebou přináší anonymitu.“

„Můžete mi doporučit nějaký vhodný personál?“

Stařec se krátce zachmuřil. „Co takhle vlastní zdroje? Mám tu pár spolehlivých mužů. Jsou docela schopní.“

„Zvláštní výcvik?“

„Tak schopní zase nejsou. Nejde o terénní pracovníky nebo mágy, ale jsou to novicové, kteří prošli základním výcvikem a

souhlasili s dočasnou rezidenturou v cizině. Jsou loajální a dobří na ostrahu a příležitostnou špinavou práci...“

Horác Knuta si nespokojeně povzdechl. „A nemohl bych dostat alespoň jednoho z těchto?“ zeptal se ukazuje přitom na jednu z několika podlouhlých, rakvovitých beden, navršených podél zdi. „Slyšel jsem o nich hotové divy.“

„Zaměření vaší akce nasazení Spáčů bohužel vylučuje,“ odvětil správce rezolutně. „V jejich případě by nešlo o ostrahu, ale o nevyhlášenou válku. Navíc, žádní Spáči v tomto Úložišti nejsou, takže tady žádné ani nemůžete vidět. Rozumíme si?“

„A mohu tedy dostat alespoň nějaké zbraně?“

Správce se poškrábal v řídkých vlasech. „Ano, ale nic, co by narušilo vaše krytí. Dýku, kord, či meč. Gravírované stříbrem, ale nic víc.“

Odmítavě se zašklebil. „Ty si mohu koupit tam venku u zbrojírny nebo ve frcu. Nemáte něco výkonnějšího a tudíž i méně, ehm, provinčního? Mé vlastní hračky jsem musel nechat za hranicí a cítím se teď jako nahý v trní...“

„Opakovací samostříl nepřichází v úvahu,“ ut'al jej stařík, když viděl, jak si to Knuta energicky zamířil k vyrovnaným řadám lesknoucích se zbraní s trčícími zásobníky. „Nesmíte na sebe upozorňovat a spáchání hrdelního zločinu bychom za právě takové nevhodné upozorňování mohli považovat, že? Navíc, k čemu vám to bude?“

Věnoval mu krátký pohled. „Nevím, ale mám takové divné tušení.“

Stařec se krátce odmlčel a pak přikývl. „Rozumím. Tak to rozhodně není vhodné podceňovat. A máto to tušení malé, nebo spíše velké?“ zeptal se jej ještě.

„Dost velké na to, aby mi z něj běhal mráz po zádech,“ odvětil Horác popravdě. „A trvá už několik dní, tedy spíše nocí.“

Kubblcha prošel rozhodnou chůzí kolem řady samostřílů a zahrnul mezi sousední regály, kde na jedné z polic leželo úzké kožené pouzdro s našitými popruhy. „Tak to bych doporučoval tuhle krásku,“ pronesl a zálibně poplácal teletinový povrch pouzdra. „Skládací hradební kuše. Trochu těžší, ale výkon vám to vynahradí.“

Tělo je z tvrdodubu, ocelové lučičky kované trpaslíky a k tomu elfí, ručně motaná tětiva. Na tři sta kroků zasáhnete terč o velikosti lidské hlavy. Účinný dostřel je však plných osm set kroků. Střelí obyčejné střely, stejně jako stříbrné nebo s magickými hroty. Ideální zbraň pro důsledné odstranění jakéhokoliv tušení...“

„Dobře, vezmu si ji.“

Stařec vzal pouzdro, odnesl je ke stolu a položil k ostatním věcem. „Takže to by bylo,“ podotkl, když prošel seznam vybavení a nechal si od Knuty podepsat kvitanci. „Až odtud odejdete, už se sem nesmíte vrátit. V opačném případě narazíte na magickou ochranu tohoto místa. Je to standardní bezpečnostní opatření pro případ vašeho zatčení, to jistě chápete.“

„Samozřejmě.“

„Dobrá,“ odvětil správce. „Mám vám ještě vyřídit, že v případě rekonvalescentních problémů vám ve městě poskytne příslušnou záruční péči kněz Gottrekova kultu. Najdete ho v trpasličí čtvrti. Je to náš člověk a jediný specialista na úpravy, kterého tady máme. Pokud budete pozorovat nějaké nestandardnosti, nebo dokonce příznaky recidivy, okamžitě jej navštivte.“

„Rozumím.“

„Máte nějaké další dotazy?“

„Hm,“ pronesl Horác Knuta zamyšleně, „už zavřeli *Štěstěnu*, nebo se tam ještě pořád dají hrát kostky?“

~ ~ ~

Pobraslav Úval, šestnáctý hrabě z Úvalů a tajný rada královského strážce pokladu, seděl strnule na nepříjemně tvrdé židli a neposednými prsty ťukal do desky hracího stolku. Bylo mu jasné, že ani druhá výměna karet jeho situaci nezlepšila.

Znechuceně pohlédl na trojici svých společníků. Stěží znal jediného z nich a vlastně mu to bylo jedno. Oni nebyli důležití, oni byli jen prostředkem jeho zábavy, způsobem, jak měl zbohatnout. Teoreticky. V praxi byl on pro ně oním vysněným prostředkem ke zbohatnutí a oni toho využívali plnými doušky. Znovu zalitoval, že ke *Štěstěně* vůbec chodil. Jako by mu nestačil ten minulý debakl, a ten předminulý a vlastně i ten, co byl ještě předtím.

Znovu překontroloval karty ve své upoceně pravici a s klením jimi mrštil doprostřed stolu. Dnes opravdu nebyl jeho den. Vlastně jeho den už nebyl hodně dlouho. Znechuceně sledoval, jak se jeho malá hromádka zlatých denárů přesouvá k vyžile vyhlížejícímu nomádkému obchodníkovi s dobyt看em, který neustále klel a plival na podlahu. Chovat se neuměl, ale hraní mu šlo. Za hodinu z něj vytáhl více, než vydělal prodejem svého stáda. Šťastlivec...

Pohlédl na zbývající hotovost a neubráníl se povzdechu. S touhle rychlostí přijde o své právě nabyté majetky ještě rychleji, než přišel o ty minulé. Proč se zrovna jemu nedaří? Všichni kolem vyhrávají, někteří více než jiní, ale i ti méně šťastní vyhrávají alespoň někdy. On už nevyhrál ani nepamatoval.

Byly dny, kdy se nenáviděl. A byly dny, kdy už byl rozhodnut, že to skončí raději sám a pak přišla ta změna a všechno se zlepšilo. Nikdy netušil, že mu smrt vlastního otce tak zvedne náladu. Vlastně to nebyla ani tak smrt, jako spíše dědictví, které mu tím spadlo do klína. Ty peníze ho zachránily v hodině dvanácté. Stačilo jen trochu a musel by svoji špatnou finanční situaci vysvětlovat trolům zabývajícím se vymáháním pohledávek.

Nějakou dobu si myslel, že teď to už bude dobré navěky, ale byla to jen iluze. Sotva zacelil staré finanční rány z čestných dluhů, které i s úroky dosahovaly astronomických výšin, přišla nová vlna otřesů jeho hráčského sebevědomí a kolem jeho sídla se opět začali ochomýtat dotěrní zástupci vymahačských firem, mávající střídavě jeho směnkami nebo svými kyji.

Opět se ocitl mezi mlýnskými kameny a tentokrát už neviděl možnost úniku. Ani úplatky, kterými si vylepšoval životní standard, mu nedokázaly pomoci. Musel by vyždímat polovinu Kněžegradu, aby se trochu vyhojil.

Bylo mu jasné, že až po něm věřitelé skočí a on přijde o vše včetně střechy nad hlavou, skončí i jako tajný rada, protože jestli něco král nemá rád, tak to jsou problémoví služebníci a Pobraslav Úval si mohl objektivně připustit, že v problémech vězí až po uši...

Jeho chmurné úvahy přerušila čtveřice karet, která před ním přistála na stole. Bez přemýšlení přesunul několik mincí do banku a pohlédl na to, co mu přinesl list. S klením mrštil kartami přes celou

hernu a bylo mu jedno, že na něj civí několik desítek hráčů. Vztekle vstal a s hlasitými nadávkami odkráčel k baru. Dnes rozhodně nemohl být jeho den. Možná se alespoň zkusí pořádně opít.

Asi po hodině zjistil, že si vylévá srdce nějakému cizinci, který sedí v protějším křesle, popijí víno a účastně pokyvuje hlavou. Obezřetnost mu sice velela mlčet, ale on cítil, že se teď potřebuje vypovídat. Nic víc, nic míň a za pár dnů to už stejně bude jedno. Ten muž nebyl zdejší a tvrdil, že tudy jen projíždí. Někdy k ránu si s ním zkusil zahrát kostky. A zase prohrál...

~ ~ ~

Když se probudil, s překvapením zjistil, že se mu z nosu a uší spustila krev. Chvilí beze slova hleděl na zakrvácený polštář a pak si vybavil sen, který jej celou noc tak úporně pronásledoval. Byl stejný jako ten včerejší a předvčerejší. Jen opět o něco děsivější. Moc nechybělo, aby se stal téměř tak živým, jako vzpomínka, na kterou se snažil tak usilovně zapomenout. S hlavou bolavou jako po celodenní pitce se odpotácel k umyvadlu, do kterého nalil trochu vody a omyl si tvář. Když se otíral do ručníku, pohlédl na narůžovělou vodu na dně kameninové nádoby a se zaklením jí vylil otevřeným oknem na ulici.

Začal se oblékat a s každou minutou se vzpomínka na noční můru více a více vytrácela, až zmizela docela. Byl si ale jistý, že se s ní příští noci opět shledá...

Pohlédl na nádherně iluminovaný kalendář nakreslený na kusu kůže, o kterém se ten nomád dušoval, že je lidská a zjistil, že konečně nadešel den, na který tak čekal. Den, kdy skončí hry a přípravy a začne skutečná akce. Den zahájení další fáze. Pondělí dne D.

Po všech těch letech prolézání ruin a půd domů, po letech pokoutních obchodů pod rouškou noci a následných útěcích s Inkvizicí v patách, bylo jen dobře, že se konečně mohl usadit a trochu si vydechnout. Konečně, obchodník a zástupce zahraničního investora zní mnohem lépe než vylupovač hrobů a i lidé kolem něj na něho nyní shlíželi mnohem přívětivěji. Navíc, a to jej těšilo nejvíce, vše zatím probíhalo přesně podle plánu.

Nakonec si vzal plášť a vyšel z domu, aniž by čekajícímu služebnictvu musel cokoliv vysvětlovat nebo nařizovat. Oni sami nejlépe věděli, co mají dělat. Kubblcha je vybral opravdu dobře...

Kráčel ulicí kypící životem, odmítaje nabídky drožkářů, kteří jej chtěli povozit po městě a oškubat. Sledoval ten pestrý mumraj a učil se. Zpočátku byl celý nesvůj pokaždé, když procházel kolem biřiců, ale posléze zjistil, že je jim ukradený stejně upřímně, jako oni jemu. Překvapovalo ho to, protože na několika nárožích zahlédl svůj portrét, byť s jiným jménem, zato ale s docela lákavou sumičkou pro případ dopadení. Nakonec tyhle znuděně se tvářící hlídky přestal považovat za nebezpečí.

Z koho mu ale zůstal nepříjemný pocit napořád, to byli Inkvizitoři. Pro ně bylo podezřívání bližních denním chlebem i nejoblíbenějším koníčkem. Dvojice v kutnách či dokonce v plné zbroji neustále křížovaly všechny frekventované ulice ve snaze nalézt cokoliv temného a kacířského. Jejich ostřížimu zraku neunikl jediný ochranný symbol vyrytý do dřevěných zárubní domovních dveří, ani škapulíře pověšené na krku pověrčivých knězehrad'anů. Usilovně vyháněli z tržišť i nároží věstce, zařikávače i prodavače talismanů a ochranných amuletů. Maličký a kazový kousek horského kříšťálu, nalezený u některého z těch nešťastníků stačil k tomu, aby mu spoutali ruce a nedbajíce proseb, jej odvěkli na Univerzitu. Co na tom, že by ten kousek kamene nerozptýlil ani prd astrální larvy, natož larvu samotnou a že se vlastně jednalo o ochranu před temnou magií? S těmi rozhodně nebylo vhodné se zaplétat. Ty nebylo dokonce vhodné ani míjet.

Pokud se tak stalo, přešel s hlavou otočenou opačným směrem na druhou stranu ulice, nebo si začal usilovně prohlížet zboží v krámcích rozložených podél ulice. A pokaždé, když jej minuli, si ulehčeně oddechl.

Cíl jeho cesty naštěstí nebyl daleko. Během několika minut usilovného zírání pod nohy došel k druhému okruhu vnitřních hradeb a prošel úzkou branou hlídanou dvojicí znuděně se tvářících strážných.

Na červenobíle pomalovaném kůlu visel zprohýbaný plechový štít, na kterém byl umně vymalován výsostný znak pavlobergské

enklávy. Tato čtvrt' patřila jen a jen trpaslíkům a ti si do svých záležitostí nenechali nikým mluvit. Zejména ne Inkvizicí. I když jich v Kněžegradu bylo jen pár stovek, jejich moc byla nepopiratelná a nezpochybnila ji ani inkviziční rada. Nedivil se, banky trpasličích velkorodů držely ve svém majetku většinu kontinentálních rezerv zlata a jiných drahých nerostů a jediným slovem dokázaly pokácet i ty největší královské trůny. Trpaslíky si proto chtěli všichni předcházet a nikdo rozházet.

Domy za bránou vypadaly jako z jiného světa. Tytam byly vícepatrové nájemní domy i honosné vily patricijů a aristokracie s vnitřními zahradami, atrii a fontánami. Z těchto domů naopak čišela pověstná trpasličí účelnost. Jednoduché, čtvercové půdorysy, s plochou střechou z černé břidlice nebo pálených tašek a s okny připomínajícími střílny. Každý dům byl vlastně pevností a bylo jedno, jestli v něm sídlí filiálka některého z pavlobergských bankovních domů, makléřská firma nebo dílna mistra kováře, mečiře či mistra cechu platněřského. Nikdo, kdo nebyl trpaslík, v takovém domě nevstoupil jinam, než do krámu. Mezi Kněžegrady se však proslýchalo, že tyto domy mají pod sebou několik pater sklepů a jeskyní a že ty jsou vzájemně propojeny tajnými chodbami, takže skála, na které stojí Kněžegrad, v tom místě nápadně připomíná slavné sýry východních nomádů.

A on věděl, že na tom je něco pravdy. Alespoň v případě domu, zdobeného vývěsním štítem s nic neříkajícím nápisem: „*Wornug, Nekryl a partneři*“. Za jeho dubovými vchodovými dveřmi, zesílenými pásy z černěného železa a tuctem obranných kouzel, takže připomínaly spíše vstup do trezoru než do domu, se skrývala kněžegradská filiálka jedné z nejstarších a nejváženějších trpasličích zprostředkovatelských firem. Říkalo se, že patriarcha rodu Wornugů a první Gunnar v řadě začal provozovat svoji živnost v dobách, kdy se ostatní trpasličí ještě lopotili v dolech a na zakládání bank neměli ani pomyšlení. Jak znal jeho potomky, musel připustit, že tahle historka může mít reálný základ.

Tříkrát udeřil masivním klepadlem ve tvaru gryfí hlavy do železného terčiku uprostřed dveří.

„Nic nekupujem a nikomu nepůjčujem. Pakuj se, gizde!“ ozvalo se okamžitě zpoza dveří. Když se nepohnul, ve vratech se se zaskřípěním objevila malá špehýrka. Bohužel ve výši jeho pasu.

„Kurvamat! Moment,“ okomentoval chybu ten hlas a po chvíli šoupání a hekání se otevřela i druhá, tentokrát již v odpovídající výši.

„Jdu si vyzvednout zásilku,“ oznámil do nedůvěrou staženého páru očí obkroužených nezvykle hustým obočím a pak ukázal malou stříbrnou destičku opatřenou řadou run a symbolů.

Trpaslíkův hlas doznal výrazné změny: „Tak to je jiná. Posečkaj milosti, až zlezu ze štokrdle a odrýgluju jim fortnu. Pán to s váma vybaví než řeknete heršvec, to mi věřej...“

A on mu to, možná s ohledem na provizi účtovanou rodem Wornugů, věřil...

~ ~ ~

Gunnar Wornug, toho jména dvanáctý, prožil dost zim na to, aby pochopil, jak svět funguje. Byl rozumným trpaslíkem a nedělal si tudíž iluze o charakteru svého podnikání a už vůbec v něm nehledal něco víc, než v něm skutečně bylo.

Ve své podstatě na tom nebyl vůbec špatně. Někteří jeho méně šťastní soukmenovci se celý život lopotili v dolech na uhlí, rudu či zlato a jiní zase dělali obchody s akcemi, obligacemi či pokladničními poukázkami a opatřovali si tak pohádkové jmění, aniž by si přitom ušpinili ruce, ale bylo na ně příliš vidět a občas se jim díky konkurenci stala nějaká „nehoda“. Jeho rod zvolil kompromisní cestu – diskrétní práci, u které si trpaslík občas ušpinil ruce, ale nemusel se kvůli tomu dřít v dole od nevidím do nevidím. Byla to však naštěstí jen špína morální a trpasličí pohled na morálku byl vždy mnohem flexibilnější než jejich pohled na penězokazectví. Konečně, trpasličí nepovažovali ani zákony za nic víc, než jen přátelská doporučení a jedinými skutečně smysluplnými hledisky pro jejich konání byly vždy jen zisk a účel.

Jeho otec tvrdil, že jsou jen trochu lepší špeditéři a měl pravdu. Lidé pořád chtěli něco převézt odněkud někam a jeho firma se zabývala jen tím, že to bez zbytečných otázek zařídila. Bylo mu

jedno, jestli převáží nové maso pro luxusní malestské vykřičené domy, zbraně pro povstalce či jedy pro všemi nenáviděný cech travičů. Neptal se ani, když do opancéřovaných vozů nakládali bedny s penězi či zlatem, které nikdy neviděly berního úředníka a bylo potřeba je rychle dostat z města. Pro něj bylo pouze důležité, zda splnil či nesplnil kontrakt, zda je jeho klient dostatečně solventní a není náhodou v prodlení...

Rod Wornugů provozoval tuto živnost už od nepaměti a za tu dobu si v oboru vydobyl značnou proslulost. Vždy splnil zakázku a udělal to elegantně a ve vší tichosti. Wornugové měli pochopení pro těžký život královských úředníků a neváhali přilepšit tu tomu, tu onomu, aby si mohl postavit dům, nebo zajistit svým ratolestem dobré vzdělání a za to chtěli jen trochu nepozornosti. Nic víc. Stačilo si ve správnou chvíli nevšimnout povozu se znakem jejich rodu a nechat jej bez řeči projet kolem strážnice či brány, nebo přibalit do vaku s diplomatickou poštou nějakou tu zásilku, která tam nepatřila. A to vše za deset až dvacet procent z klientovy odměny.

Byl zvyklý, že zákazníci přicházeli, kdy to povaha jejich podnikání vyžadovala a neměl jim to za zlé. Ty běžné přidělil některému ze svých potomků, ale rozmarům těch významných se snažil vyhovět osobně. Proto nedal ani slůvkem najevo roztrpčenost, když jej sluha vytáhl z postele, oznamuje mu příchod dalšího z nich.

Pohlédl do svých poznámek. Jednorázová zásilka, rizikový příplatek a nadstandardní provize. To vypadalo na jednoho z lepších zákazníků.

Nalezl jej uvelebeného v hluboké lenošce v salónu pro hosty, popíjejícího víno a uždíbuujícího ovoce z tácu na servírovacím stolku.

„Přeji dobrý den,“ pronesl již ve dveřích a pozdrav doplnil o přiměřeně hlubokou úklonu. „Dovolil jsem si zařídit veškeré formality a připravit vaši zásilku k převzetí, pane...“

Muž vstal a s přátelským úsměvem mu podal ruku. „Horác Knuta,“ představil se. „Jsem poctěn příchodem samotného patriarchy rodu...“

Gunnar Wornug se ušklíbl. „Za dvacetiprocentní provizi bych pro vás exhumoval i svého předchůdce, ctěný pane.“ Pak pokynul dvojici

sloužících, kteří do místnosti s hekáním vnesli masivní trezorovou truhlici a postavili ji na stůl.

Knuta vyndal z kapsy úzkou stříbrnou destičku, nahrazující klíč. Byl to jedinečný a nepadělatelný magický artefakt, který zajišťoval, že se do ní nemohl dostat nikdo kromě něj a toho, kdo zásilku vypravoval.

Sama truhlice nevypadala nijak zvláště, ale díky trpasličímu umu byl její obsah zcela v bezpečí. Pokusy o detekci mařilo nejen stínění tlustými olověnými deskami, ale i matoucí kouzla a kdo by se pokusil o něco násilnějšího, seznámil by se s nepříjemnými následky tuctu ochranných kleteb. Za dobu, co Wornugové tyto bezpečnostní schrány používali se to stalo třikrát a vždy bylo posléze u truhlice nalezeno jen něco ohořelých kostí.

Když Horác Knuta přejel klíčem nad blikajícím skleněným okem zámkového amuletu, ten změnil barvu z červené na příjemně zelenou a víko samo odskočilo od těla truhlice.

Gunnar diskrétně poodstoupil, aby zákazníkovi umožnil nerušeně nahlédnout do útrob zavazadla a zkontrolovat stav zásilky.

„Je to v pořádku,“ oznámil Knuta spokojeně, když z ní postupně na stůl vyskládal tučet malých jelenicových váčků a decentně zdobenou šperkownicy.

„Budete si přát mou další přítomnost?“ otázal se jej trpaslík tichým hlasem.

„Ano,“ odpověděl. „Chci to dostat do oběhu,“ dodal, ukazuje přitom na hromádku váčků. „Není to ale otázka zisku, jako spíše rychlosti a zejména diskrétnosti. Mám zájem na tom, aby se tyto věci rychle dostaly k určitému předem určenému okruhu osob a vím, že vaše síť kontaktů by mi v tom byla velice nápomocná...“

Z vnitřní kapsy kabátce vytáhl několikrát přeložený papír a podal jej trpaslíkovi. „Tady je jejich seznam.“

Trpaslík přelétl text, překvapeně nakrčil obočí, ale pak beze slova přisedl ke Knutovi a na malý sametový čtverec, který vyndal z kapsy kabátce a položil na stůl, vysypal obsah jednoho z váčků. Malé a blýskavé kameny se suchým zachrastěním opustily temnotu váčku a rozkutálely se po černé látce. Byly čisté, bez kazu. Některé bílé, jiné jakoby narůžovělé.

Po chvíli si mírně povzdechl. „Diamanty jsou sice nejdokonalejším platidlem pod sluncem, ale neplatí to vždy a beze zbytku. Nemusím vám doufám vysvětlovat, jaké problémy s sebou přináší místo jejich původu.“ Vzal do sukovitých prstů jeden z kamenů a opatrně ho položil na dlaň druhé ruky. Broušené plošky drahokamu ve světle lampy vyslaly do světa několik jásových odlesků. „Podívejte na jeho výbrus. Takový šlif se tady nedělá. A nedělá se ani v Pavlobergu či Malestě. Je jiný, cizí, ale ne dost cizí, aby jej nepoznali ti, kdo dělají do kamenů. Diamant je sice diamant, ale víte sám nejlépe, že Melteza nezní v uších místních hodnostářů zrovna nejlépe a zákaz obchodu dosud nebyl králem odvolán, což poněkud mění situaci.“

„Snad se nebojíte?“ ozval se Knuta posměšně. „Kromě lidí z oboru se v tom nikdo nevyzná. Je tedy zbytečné panikařit. Nebo si snad nechcete dobře vydělat?“

Trpaslík zavrtěl odmítavě hlavou. „Kšeft je to dobrý, ale jde o hrdelní zločin a to moji radost z výdělků poněkud kalí...“

„Dvacet pět procent,“ navrhl Knuta okamžitě zvýšení odměny.

„Čtyřicet,“ kontroval trpaslík.

Horác Knuta ze sebe vydal něco, co zřejmě mělo být pohrdavým zasyčením. „Třicet...“

„Třicet pět, počítaných z jejich tržní hodnoty bez ohledu na cenu, za kterou budou fakticky prodány. Poslední slovo. Nejedná se o standardní kameny a budeme vašimi velice specifickými pokyny omezeni v konání. Pokud je chcete dostat k určitým lidem, nemůžete počítat s tím, že jim je prodáme s maximálním ziskem. Budeme muset jít s cenou dolů a vytvářet tak dojem výhodné obchodní příležitosti. Za této situace budou náklady spojené s jejich distribucí enormní a původní provize by je nepokryla. Víte sám nejlépe, co za lidi jsou na tom seznamu. My jim to v podstatě budeme vnucovat. Při běžném zpeněžení by takový problém nikdy nenastal. V tichosti bych je dal do zástavy sprátené bance oproti hotovostní půjčce, nebo pouštěl do oběhu za pomoci diskrétního prostředníka. Takhle se nám to pořádně prodraží...“

„Dobrá, třicet pět procent,“ souhlasil Knuta a na znamení uzavřeného obchodu si potřásl pravicemi.

Trpaslík pomalu a metodicky vrátil diamanty zpět do váčku a pak jej i s ostatními vrátil zpět do truhlice. „Bude třeba uzavřít nějaké smlouvy. S ohledem na naši bezúhonnost budou ale sepsány mezi vámi a prostředníkem. Náš rod v tomto oficiálně nebude figurovat. Tedy, vyjma zajištění finančních toků. Na tomto budeme i nadále participovat. Musím vás však uvědomit, že jelikož od vás rod Wornugů tyto kameny nekupuje, nepřebírá za ně ani žádnou odpovědnost...“

Horác Knuta zamyšleně pokýval hlavou. „Mohu mít ještě jeden dotaz?“ dodal ještě a když se dočkal trpaslíkova příkývnutí pokračoval: „Neznáte náhodou nějakého Pobraslava Úvala? Setkal jsem se s ním před pár dny v jedné herně...“

Trpaslík příkývl. „Je to náš klient. Šlechtic a vysoce postavený hodnostář u královského dvora. Kvalitní a bonitní. Má u nás několik hotovostních půjček oproti vystaveným směnkám. Pokud vím, není problém na něj narazit v některé z místních heren, ale nejsem tu od toho, abych posuzoval záliby klientů a k naší firemní politice nepatří ani vyzrazování jejich finanční situace...“

„Koupil bych ty směnky,“ ozval se náhle Knuta. „Stačí, když řeknete cenu.“

„Víte,“ pronesl trpaslík škrábaje se zamyšleně na hlavě, „ony nejsou dosud splatné a s ohledem na jejich dobytost nemáme zájem o eskont...“

„Vy mi nerozumíte, já je nechci koupit za míň, než na kolik jsou vystaveny. Já bych je rád koupil za víc – a to hotově...“

Trpaslík mu věnoval pohled, jaký obvykle věnuje medikus blábolícímu pacientovi, ale pak mu v očích zaplálo poznání. „Ach ano, už rozumím. To samozřejmě poněkud mění situaci. Jestli chvíli počkáte, nechám je přinést z našeho depozitního trezoru a můžeme u vína prodiskutovat otázku jejich kupní ceny.“

„To zní více než dobře,“ odvětil Horác Knuta a přátelsky se na trpaslíka zaculil. „A pokud mi pomůžete, měl bych zájem o skoupení i všech dalších pohledávek za ctěným panem hrabětem. Určitě máte kontakty na příslušné bankéře a lichváře...“

~ ~ ~

„Bohové,“ vyhrkl překvapeně Vestan Smavý, když viděl podsaditou a jakoby připosraženou postavu Kala Wornuga scházet po schodech do jeho zaprášeného království. Hned na to si ale rituálně odplivl a slinu rozstříklou na podlaze rozmázl podrážkou boty. Bohové s touto návštěvou neměli nic společného.

Bohatě oblečený trpaslík znechuceným pohledem přelétl po zaprášených regálech plných všelijakého haraburdí a pak kývl na dvojici pod tíhou nákladu supících trpaslíků, kteří jej následovali.

Když došli až k pokladnímu pultu, o který se Vestan Smavý do té doby nedbale opíral, trpaslíci s heknutím položili na zem masivní kovovou truhlici a odkráčeli pryč.

„Co hledává dědic rodu Wornugů v mé zablešené ratejně? Slyšel jsem, že tě papá drží u huby jako chrta a chrání tě před opětovným zvlčením,“ pronesl pak posměšně.

Kal Wornug po něm šlehl zlostným pohledem. Poznámka ťala do živého a bylo to o to horší, že si z něj tropil žerty obyčejný vetešník. „Drž kušnu, drzé hovado,“ utrl se na něj vztekle.

Ten nesouhlasně zamlaskal. „Vida vida, už získáváš velkopanské manýry. Inu, nic jiného jsem ani nečekal, když si tě vzal do parády starý Gunnar. Teď už s tebou asi nevymetu všechny nálevny na Blatné a o obdělávání jedné buchy současně, abysme ušetřili na hodinové taxe, ani nemluvě, co?“

„Ty časy jsou pryč, Vestane,“ pronesl souhlasně trpaslík navlečený do honosného sametového kabátce, který musel stát více, než celý Vestanův krám. „Jsem tu pracovně. Posílá mě otec,“ dodal ještě a z kapsy vytáhl malý kousek křemene. Slově, která do něj zašeptal, Vestan nerozuměl, ale kámen se záhy rozzářil mdlým nažloutlým světlem.

Trpaslík jej položil na pult mezi ně. „Teď můžeme v klidu hovořit. Jestli tu máš příposlechové krystaly, ohaři neuslyší nic, než nezávazné tlachání o dostizích, kurvách a pivu...“

Vestan Smavý věnoval kameni zamyšlený pohled. V životě něco takového neviděl, ale pochopil, že podobná hračka by si na trhu svého kupce jistě našla a její cena by proklatě odpovídala její výjimečnosti.

Vědomí, že Kal Wornug sem jen stěží přišel, aby se mu pochlubil novým vynálezem komerčních mágů, jej ale brzy vrátilo zpět na zem. „Tak co potřebuje tvůj otec?“

Kal zručně otevřel truhlici, vytáhl z ní několik plátěných váčků a položil je před Vestana. „Potřebujeme udat tohle. Opatrně a tímhle způsobem,“ dodal ještě a podal mu malý kousek papíru hustě popsaný pokyny. „Nabízíme ti deset procent.“

„Ano? To zní dobře,“ pronesl se zájmem, začítaje se do textu na papíře, „ale současně mi z toho běhá mráz po zádech. Pročpak asi?“

Trpaslík rozvázal tkanice jednoho váčku a vysypal před něj víc diamantů, než Vestan viděl za celý svůj dosavadní život. Zálibně sledoval tu záplavu světél, načež jeden z nich láskyplně vzal do ruky. Pak pochopil a překvapeně zasyčel. „Melteza!“

Kal přikývl.

„Za tohle můžeme viset. Jste se zbláznili? To je, chlape, *ta* Melteza! Do jakého hovna jste to u všech bohů šlápli?“

„Máme kontrakt a musíme to pro zákazníka udat. Na ničem jiném nám nezáleží,“ odvětil trpaslík nedotčeně.

„Ale Meltezské zboží smrdí. Víš přece, co se s ním pojí za historiky. Má na svědomí víc mrtvých než morové rány. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, s těmi hajzly neobchoduje. Jsou to fanatici, černokněžníci...“

„Znamená to, že do toho kšeftu nejdeš?“

„Ne,“ odvětil Vestan, „jen ti naznačuju, že deset procent je málo. Tebe nezajímá, proč se má tohle svinstvo dostat ke konkrétním lidem z toho seznamu?“

„Ne,“ pronesl trpaslík klidně. „Mě zajímá jen cena za odvedenou práci a to, že bude řádně a včas uhrazena. Ti lidé musí být přesvědčeni, že to byla dobrá koupě, ale nesmí mít ani stín podezření, že jim to nutíš. Takže žádný výprodej. Co navrhuješ?“

Vestan Smavý upustil diamant na stůl, jako by jej náhle začal pálit do dlaně. „Tvůj klient to chce dostat jen k určitým lidem a navíc jen ve městě. Mám pár známých zlatníků, kteří jim to mohou v tu pravou chvíli nabídnout. Taky bych ty kořeny zkusil nalákat na privátní aukce sběratelů. Nejsou sice legální, ale každý v sobě občas najde chuť mít doma něco zakázaného a když do nich začneme

správně hučet... No, a co neudám takhle, zkusím nabídnout jiným z těch pitomců jako formu investice. Znáš to, peníze ztrácejí hodnotu a kameny ne, bla bla bla. Mám pár známých, jsou to víceméně makléři a investiční poradci. Ti jim do hodiny nafouknou hlavy tak, že po těch sklíčkách skočí jako pes po uzeném. Vidím tady i pár ofříkovaných celníků. Těm bychom to mohli pro změnu podstrčit jako klasický úplatek...“

„To nezní špatně,“ řekl na to Wornug junior. „Cena je vždycky otázkou dohody a doufám, že i my se na ní dohodneme. Nejsem však oprávněn zvýšit naši nabídku na víc než dvanáct procent.“

Vestan se krátce zamyslel. „Tak v tom případě asi nejsem oprávněn ani víc požadovat. Stejně, jestli na nás přijde Inkvizice, nepomůže mi ani svěcená voda, natož nějaký tučet procent...“

~ ~ ~

Hrabě z Úvalů byl nervózní a vyděšený. Čas se mu nepříjemně vlekl a každou chvíli vrhal pohledy po zlatem vykládaném chronometru vsazeném do honosně vyhlížející skříně z ebenového dřeva. Nebylo návštěvy, která by se mu neobdivovala. Byl nechutně drahý, ale on za něj nedal ani denár. Aby ještě dával, vždyť to byl ten zakrslý vousáč, kdo chtěl povolení k pobytu v Kněžegradu pro svoji velmi rozvětvenou rodinu včetně pravnoučat a on mu ho zařídil. Vlastně mohl po tom zakrslíkovi žádat mnohem více. Konečně, ani oni jej nešetřili...

Pijavice jedny nenasytné, ulevil si v duchu. Nenáviděl je, pohrdal jimi a nechápal, proč tehdy za nimi vůbec šel. Proč je požádal o půjčku? Proč? Protože byl idiot! Dobře ale věděl, že to byla jen polovina pravdy. Nikdo jiný mu už nechtěl půjčit. Jen oni...

A teď se mu k tomu všemu ještě stala taková blamáž. Když na to pomyslel, znovu se v něm zvedla vlna paniky. Srdce mu začalo opět zběsile tlouci a čelo orosil studený a lepkavý pot. Tohle se nikdy nemělo stát, pomyslel si nešťastně. Až dosud přece tak lehce proplouval životem a problémy se mu vyhýbaly. A najednou v nich vězel až po krk.

Svlažil strachem stažené hrdlo douškem lahodného vína, které dostal od jednoho z uvědomělých cizozemských obchodníků a opět

netrpělivě zabubnoval prsty na desku stolu. Kde se tak courá, blesklo mu hlavou.

Už se smířil s tím, že porušil své zásady a svěřil se se svými problémy úplně cizímu člověku, a pak přišlo tohle. Ozval se mu a dokonce velice neodbytně trval na osobní schůzce. Proč? Chtěl jej snad vydírat? Měl zájem o místo ve státní správě, nebo v nějaké králem vlastněné společnosti, či snad dokonce toužil po nějaké zakázce? A možná chtěl tohle všechno dohromady a k tomu i něco peněz. Jenomže v takovém případě by nemohl sloužit. V měsíci měl akorát na oběd a to nikoliv opulentní.

Znal jen jeho jméno a ani to mu nic neříkalo. Horác Knuta byl v Kněžegradu nová figura. Vědělo se o něm jen, že je to obchodník s cizím kapitálem v zádech. Neměl trestní záznam, dům ve městě byl napsaný na to jeho nedávno registrované konsorcium, neznala jej žádná církev ani škola, ba dokonce ani matrika. Možná nebyl z Kněžegradu a možná to ani nebylo jeho skutečné jméno. To zjištění mu na klidu také zrovna nepřidalo.

Náhle tok jeho myšlenek přerušilo rázné zaklepaní na dveře. Očekávaný host vypadal jinak, než si jej pamatoval. Místo poněkud zanedbaně vyhlížejícího učence před ním nyní stál nižší šlechtic nebo obchodník v dobře padnoucím kabátci z kvalitního a drahého materiálu, skrývající svoji tvář pod kloboukem se širokou krempou. Rozhodně se mu dařilo lépe než před pár týdny.

Host nehodlal dlouho chodit kolem horké kaše. „Vaše Milosti, dovolil bych si navázat na náš předchozí rozhovor,“ pronesl tichým a melodickým hlasem. „Popisoval jste mi vaši neutěšenou finanční situaci, ze které jste neviděl východisko. Myslím si, že vaše budoucnost není tak pesimistická, jak ji vidíte. Vlastně si myslím, že bychom si vzájemně mohli pomoci.“

Pak sáhl do západní a z vnitřní kapsy kabátce vytáhl tučný svazek směnek, které před zkoprnělým Pobraslavem rozložil na stole do vějíře.

„Co, co to...“ hlesl hrabě nakonec, když se na smrt bledý opět dokázal nadechnout.

„Udělal jsem jistá soukromá šetření a důkladně se obeznámil s výší závazků, které vás nyní tíží. Dovolil jsem si při té příležitosti

jejich podstatu konsolidovat a ty nejpalcivější osobně odkoupit. Nyní již ve městě není nikdo, kdo by si na váš majetek mohl činit nároky. Jen já..." dodal a v tom hlase byl náhle všecken chlad světa.

Pobraslav Úval se bezděky otrásl. „A co já jako a vy..." vykoktal.

Muž zavrtěl hlavou. „Ne ne ne, nebojte se. Nebudu žádat proplacení jediné směňky. Spíše tím deklaruji svůj zájem na spolupráci s vámi. Ty cary papíru pro mě nic neznamenají," pronesl a k Úvalově překvapení vzal jednu ze směnek, stočil ji do ruličky a přiložil k mihotavému plameni svíčky stojící na psacím stole. Tenký papír se zprudka vzňal a během vteřiny proměnil ve špetku popela. „Vidíte?"

Smetl ze stolu černé zbytky v ceně několika tisíců denárů a věnoval hraběti zářivý úsměv. „Bavme se raději o tom, co je pro nás důležité. Vy máte problém se svými financemi, já zase se svým podnikáním. Možná bychom si tedy mohli vzájemně vypomoci určitou formou výměnného obchodu. Jak jistě víte, zastupuji skupinu velmi movitých investorů, kteří mají zájem rozšířit své podnikatelské aktivity i na území Kněžegradu. K tomu jsou ale zapotřebí dvě věci. První jsou správné kontakty na správné lidi a druhou jsou informace a vy, Milosti, máte schopnosti a možnosti zajistit mi obojí."

„Informace?" hlesl hrabě z Úvalů překvapeně.

„Ano," přitakal Horác Knuta. „Informace jsou zboží jako každé jiné. Mě ovšem zajímají jen informace určitého druhu. Investoři, o kterých jsem mluvil, chtějí proniknout na Kněžegradský trh a mít podíl na vyhledávaných zakázkách. Dobře víte, jak to ale chodí se zakázkami koruny. Cokoliv, co se jménem panovníka pořizuje, je nejméně dvakrát předraženo. Je to už zažitý systém, který v podstatě nikomu nevadí. Proč ho tedy nevyužít? Mé konsorcium dokáže splnit jakoukoliv zakázku a to v požadované kvalitě a rychlosti. Navíc z takto akumulovaného zisku jsme schopni vytvářet dostatečné fondy pro naše, abych tak řekl, patrony.

A zde přicházíte na scénu vy, protože jestli něco nemáme, pak je to někdo, kdo by byl schopen naše zájmy prosazovat před královskými úředníky. Máte velkou moc a vaše slovo má váhu. Navíc znáte ty správné lidi. S vaší pomocí bychom měli mít možnost

získat ty opravdu lukrativní zakázky vyhlášené korunou a peníze z královské pokladny by pak putovaly k těm, kdo se o to nejvíce zasloužili. Podle mých střízlivých propočtů by podíly na dosaženém zisku, společně s prémii, hravě pokryly vaše, abych tak řekl, excentrické hráčské záliby a do roka si i bez nějakého přehnaného šetření budete moci pořídít vlastní hernu i s letním venkovským sídlem...“

Hrabě jen stěží potlačil třas rukou. To, co před ním ten příjemně vyhlížející cizinec právě předestřel, byla jeho životní příležitost. Vyřešení palčivého problému s neustávající potřebou hotovosti i konec strachu o ztrátu výnosného místa pro notorické hráčství – a to vše jednou ranou. A k tomu směnky, které ten divný cizinec vykoupil od těch lakotných vousáčů a na nichž mu vůbec nezáleží. Jestli toto nebyl ten zázrak, o kterém mluví každou neděli kněz v chrámu, tak už nevěděl, co by jím mělo být...

„V čem je háček?“ zeptal se hosta nakonec nedůvěřivě.

Cizinec se pousmál. „Háček? Copak jsme na rybách?“

Hrabě z Úvalů se hlasitě nadechl a pak si povzddechl, jak činí člověk, který se právě rozhodl. „Tak čím začneme?“

„Velice bych například ocenil oprávnění ke vstupu do knihovny Úřadu strážce královského pokladu. Je prý úchvatná. A co se týče komerčnějších informací, šušká se o chystané zakázce královské intendantury na vybavení nově budovaných jednotek královské jízdy. Tahle zakázka by mohla být onou pověstnou první vlašťovkou. Zkuste mě nakontaktovat na někoho vhodného z armády. To by neměl být zase takový problém, že?“

„A mé směnky?“

Horác Knuta se pousmál a štůček o hodnotě několika stovek tisíc denárů přisunul k hraběti. „Když se dohodneme, jsou vaše...“

Pobraslav Úval nepřemýšlel dlouho a když Horác Knuta po chvíli opouštěl jeho dům, tvář mu zářila spokojeností jako sluníčko.

~ ~ ~

Být členem exkluzivního klubu Kněžegradské obchodní komory byl sice původně nápad Pobraslava Úvala, ale nyní jej i on shledával nadmíru výhodným. Sice ho to přišlo na pět tisíc denárů, ale v